

De Roeping van Abraham 2 (tent en altaar)

Gen.12:1-8:

De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; 2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. 3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. 4 Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijfenzeventig jaar oud, toen hij uit Haran trok. 5 Abram nu nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de lieden, die zij in Haran verkregen hadden, en zij trokken uit om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän. 6 En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land. 7 Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Heere, die hem verschenen was.

Het hoofdstuk begint met de roeping van Abraham, waar Abraham te horen krijgt van God; **“Ga uit uw...”** De roeping van Abraham gaat, net zoals alle roepingen, zelden gepaard met een reden. De Vader vertelt niet wat Zijn bedoeling is met die roeping. Het gaat wel altijd gepaard met beloften. Zo ook hier bij Abraham.

Abraham krijgt een roeping: **“Ga uit uw...”**, en hij ontvangt in vers 2, die beloften. **“Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen en uw naam groot maken.”** Het eerste wat opvalt, dat die beloften eigenlijk heel algemeen tot Abraham komen. Op deze manier wordt Abraham op de proef gesteld, want als wij de Bijbel lezen, terwijl wij in ons denken er allerlei zaken aan toevoegen, die wij weten uit de rest van de Bijbel, dan denken wij er iets anders bij, wij vullen het a.h.w. aan, maar dat moeten we niet doen. We moeten het lezen zoals Abraham die roeping heeft gehoord.

Die roeping luidde: **“Ga uit uw land naar een land dat Ik u wijzen zal.”** Dan lezen wij er gauw bij: **“Naar een land vloeiende van melk en honing.”** Maar dat zei God er niet bij tegen Abraham. Daar wist Abraham niets van, hij wist niet eens welk land het was, dat de Heere hem wijzen zou.

Nog iets, wij lezen er zo gauw bij; dat de Heere tegen Abraham zou hebben gezegd: **“Ga naar het land dat Ik u geven zal.”** Ook dat staat er niet. Er staat alleen maar: **“Ga naar een land dat Ik u wijzen zal.”** Als je er goed over nadenkt, dan wordt Abraham zijn geloof wel op de proef gesteld. Abraham wist op dat moment nog niets over dat land.

In de tweede plaats dienen we op te merken, dat de beloften die hier gegeven worden, corresponderen met de roeping. Die roeping bevat een drievoudige eis, namelijk: – **ga uit uw land**, – **ga uit uw maagschap** en – **ga uit uws vaders huis**. Het is een drievoudige eis, maar die eis staat tegenover een drievoudige belofte, met een drievoudige zegen.

De eerste zegen is: “Ik zal u tot een groot volk maken”, dat was eigenlijk een compensatie voor het verlies van zijn land, want hij moest zijn land verlaten.

Verder zegt God in 2e plaats: “Ik zal u zegenen.” De zegen van de Heer zou meer goed maken, dan het verlies van zijn maagschap.

In 3e plaats zegt de Heere: “Ik zal uw naam groot maken.” Hij zou zijn vaders huis verlaten, maar de Heer zou hem tot hoofd maken van nieuw huis, het huis van Israël.

Zo is het ook bij ons. De Heere roept, en Hij laat zien, wat aan die roeping vast zit. En als we er niet op ingaan dan betekent dat verlies, maar in het geval we er op ingaan betekent het grote winst. Dat laat God in die roeping altijd zien. Aan de ene kant kost het ons wat en aan de andere kant ontvangen we wat. Zo op het eerste gezicht, compenseert de Heere dat ongeveer op het gelijke niveau. Terwijl je daar later op die roeping ingaat, dan blijkt opens dat de Heere die belofte niet alleen waarmaakt, maar die belofte verreweg nog overtreft. Dat je zegen op zegen ontvangt.

Want het is niet alleen dat de Heere Abraham in een land bracht, het blijkt een land te wezen vloeiende van melk en honing. Het is nota bene ook een land dat als een erfdeel aan hem geschonken wordt. Er wordt in dit gedeelte gezegd: ***“Aan u zal Ik dit land geven”***.

In de derde plaats dienen we te beseffen, dat deze roeping, dat die roeping een zegening is voor alle volkeren, voor alle geslachten van deze aardbodem. Daarom staat er ***“gij zult tot een zegen zijn.”*** We dienen ons ervan te vergewissen, dat het altijd een achterliggend doel heeft. Ook de roeping van het Lichaam van Christus in de hemelse gewesten, heeft een achterliggend doel. Ook de roeping van Israël, dat we hier in feite in Abraham zien, heeft een achterliggend doel.

Abraham zelf was niet het doel van die roeping, het doel was Gods zegen. Nee, Abraham was meer het medium, het kanaal van zegen voor anderen. Dat is bij een roeping altijd het geval. Wij hebben ook een roeping, een hemelse roeping, een roeping die boven is. Die heeft ook een doel om anderen te zegenen. Wij zijn ook een medium, dat ook een kanaal van Gods zegen zal zijn.

Daarom beloont ons de Heere juist zo. Daarom beloont Hij hier Abraham zo en zegent Hij hem en ons zo enorm, *wanneer wij op die roeping ingaan* en Hij ons gebruiken kan als Zijn instrument. In vers 3 staat:

“Ik zal zegenen wie u zegenen en wie u vervloekt zal Ik vervloeken en met u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.”

“Ik zal”. Hij zal het doen, God heeft een plan. Hier identificeert de Heere Zich met de roeping van Abraham. Dan krijg je het bijzondere fenomeen, wat je in alle roepingen tegen komt. God komt in Zijn roepingen tot Zijn doel. Het betreft hier eigenlijk een roeping die gericht wordt aan Abraham. Precies zo gaat die hemelse roeping ook uit naar ons, en dan ontdek je dat die roeping opeens ook Gods eigen roeping blijkt te zijn, omdat ook onze roeping een onderdeel is van Gods grote plan der aoinen. Abraham's roeping wordt hier vermengd met Gods roeping/plan, dat komt met elkaar overeen, omdat het allemaal overeen komt met Gods plan der aionen.

Ook als wij in de Efeze, Filippienzen en Colossen brieven lezen over onze roeping, dan blijkt dat opeens Christus' roeping te zijn. Dat is hier in dit gedeelte ook zo. God verbindt Zich met Abraham. Abraham's roeping is Gods roeping. Die vervulling vindt eigenlijk plaats, niet in de persoon van Abraham zelf, maar in de Zoon van Abraham.

Lees maar in Matt. 1:1:

“Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.”

Daar begint het N.T. mee, om dat vast te stellen. Eigenlijk wordt de belofte hier in Genesis:

“Ik zal zegenen wie u zegenen en wie u vervloekt zal Ik vervloeken en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.”

Dit vindt zijn vervulling niet in Abraham, maar in de Zoon, de Heere Jezus Christus. Dat zal zijn vervulling krijgen op de meest letterlijke manier, straks in het millennium. Want wie Christus zegent, zal God zegenen en wie Christus vervloekt, zal God vervloeken.

Met Christus zullen alle geslachten en volkeren gezegend worden. Dat vindt daar en dan zijn totale vervulling. Straks is het met ons ook zo, Hij is het Hoofd van het lichaam. Het is de roeping van het lichaam, maar het is vooral de roeping van het Hoofd, en Hoofd en lichaam zijn één. Het is de vorming van de nieuwe mens, die uitgroeit tot een volkomen man, een volwassen man met een enorme opdracht, straks als Christus wederkomt en Hij zal optreden en wij met Hem.

In vers 4 van Gen. 12 lezen we over Abraham: ***“Toen ging Abraham zoals de Heere tot hem gesproken had.”*** We zagen al dat Abraham niet rechtstreeks uit Ur de Chaldeeën naar het land Kanaän trok, maar dat hij eerst terecht kwam in Haran. Het was pas na zijn vaders dood, dat Abraham uit Haran vertrok en in Kanaän kwam. Het was de dood, die de verbintenis brak tussen Abraham en Haran.

We hebben al eens gekeken naar die prediking van Stefanus in Hand.7:4 waar staat:

“Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem vandaar over naar dit land, waar gij nu woont.”

Het is dus na het sterven van zijn vader Terach, dat Abraham uit Haran vertrekt. Het is de dood die uiteindelijk de definitieve scheiding maakt en die er ook voor zorgde dat Abraham in Kanaän kwam. Zo is het met ons ook, dat de dood de gelovige scheidt van het oude leven en die hem doet gaan in het nieuwe leven, die hem doet gaan in het hemelse leven.

Het is de dood die de gelovige scheidt van wie hij van nature is, want hij is van nature in Adam. Hij is van nature een aards mens. Pas als de gelovige gaat ontdekken, dat hij met Christus is gekruisigd, dan gaat hij echt leven, opnieuw leven. We lezen Rom. 6 dit is een belangrijk vers, vers 6:

“Dit weten wij immers, dat onze oude mens mede gekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn.”

Ja, dan moeten we tot de ontdekking komen, dat onze oude mens, volgens God mede gekruisigd is. Een plant geworden is, één geworden is met Christus en dat we één geworden zijn in Zijn dood. Dat we ook één geworden zijn in Zijn begrafenis en dat die oude mens in Christus, achtergelaten is in het graf. Dat zegt ook vers 3:

“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.”

Dat moeten wij weten, tot die ontdekking moeten we komen. Abraham bleef in Haran zolang zijn vader leefde. Hij was verbonden aan zijn vader en zolang hij nog in het oude leven stond, kon hij dat (hemelse) Kanaän niet binnen gaan. Zo is het in het geloof voor ons ook, zolang wij verbonden zijn aan die oude mens en die oude mens nog in ons leeft, kunnen wij die van geestelijke zegeningen, van Kanaän niet genieten, kunnen wij daar niet binnen trekken. Dan komt God ook niet tot Zijn doel in ons leven. Dan komt er van die roeping van leven nog niets terecht. Het moet zo worden als vers 11. Hier zegt Rom. 6:

“Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.”

Het moet voor ons vaststaan. We moeten het niet alleen weten en er kennis van nemen. We moeten ons zo gaan beoordelen, in het licht zoals God ons beoordeelt. Ook wat die oude mens betreft. We moeten ons oude “ik” voor dood houden en begrijpen dat we met Christus zijn verzezen, met Christus zijn levend gemaakt, opgewekt, dat we één geworden zijn met Hem in die opstanding. Dat we in nieuwheid des levens leven en mogen wandelen zoals vers 13 dat ook zegt:

“En stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.”

Zo moet je jezelf bekijken, als mensen die dood zijn geweest maar thans leven, dat is een leven uit geloof. Paulus gaat met dat leven verder in Ef. 2:5

“Ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, - door genade zijt gij behouden -, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”

Hier schrijft Paulus, dat wij mede levend gemaakt zijn met Christus Jezus, mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven is, in de hemelse gewesten. Als wij pas in die nieuwigheid des levens gaan staan en we gaan onszelf zo beoordelen, we houden die oude mens voor dood, en we schenken daar geen aandacht aan, en we gaan ons richten op dat nieuwe leven, dan bemerken wij dat wij levend met Christus geworden zijn. Dat wij zijn opgewekt, dat wij zijn gezet in dat hemels Kanaän.

Abraham maakte dat ook mee. Zodra zijn vader gestorven was en door de dood, die verbintenis met het oude leven werd doorgesneden, dan kan hij vertrekken en het nieuwe land intrekken, het land Kanaän. Hij werd gezet, net zoals wij gezet worden in hemelse gewesten. Hij in het aardse Kanaän. Zolang Terach leefde ging hij niet binnen. Zolang die natuurlijke afkomst hem trok en hem bond, was er eigenlijk in het geloofsleven van hem geen vooruitgang.

Abraham heeft een hele lange “bedevaartstocht” gemaakt naar Haran, het lijkt aan de buitenkant prachtig op deze manier gehoor te geven aan Gods roeping. Abraham en Terach die reizen 900 km, ze vertrokken echt uit Ur der Chaldeeën, maar ze kwamen niet in Kanaän.

Als je er heel goed naar kijkt, dan veranderde er helemaal niets, want ze bleven nog steeds in dat Babylonische rijk. Ze trokken de rivier de Eufraat niet eens over, ze namen niet de stap in het geloof, dat wil die oude mens helemaal niet doen, die wil dat Kanaän niet in, die kan ook helemaal dat Kanaän niet in. Zolang ook wij in ons leven, die oude mens maar in leven laten, lukt dat ook helemaal niet. We hebben zaken waar achter we ons verschuilen en eigenlijk kijken we vaak alleen maar naar ons eigen leven hier en nu. Op die manier gaan we dat hemels Kanaän nooit in.

Dan horen we er wel over, we maken diensten mee, waar daar misschien wel over gesproken wordt. Dan kennen we het wel, we hebben er wel van gehoord, maar we genieten er niet van. Pas als we die oude mens voor dood houden en we beseffen dat we leven hebben in Christus, dan pas gaan deuren voor ons open. Dan staat er in vers 5:

“En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land.”

Abraham trekt dan het land Kanaän binnen en hij hield halt bij Sichem, wat “schouder” betekent. De plaats van versterking, onder de terebint More, dat betekent “onderricht”.

Dat is heel betekenisvol. Abraham trekt Kanaän binnen en daar wordt hij versterkt, daar vind hij een “schouder” en daar wordt hij ook “onderricht”. Die onderrichting die vond hij niet in Haran. Die schouder vind je alleen in het geloof, als je het land Kanaän binnentrekt. Je vindt het pas als je die oude mens achter je laat in de dood en dan ga je dat onbekende land binnen. Dan is daar een schouder die je schraagt. Die schouder is van Jezus Christus en Hij is het Die je onderricht.

Dat is het bijzondere, dan verschijnt de Heere aan je, want wat komt daarna? Toen verscheen de Heer aan Abraham, de Heere verschijnt niet in Haran, de Heere verschijnt pas als je het land Kanaän binnentrekt. Dan vind je die Schouder, dan vind je onderricht. Dan pas gaat het in werking, dat geloof in je, dan ontvang je veerkracht, dan ontvang je weer zegen, dan ontdek je dat de Heere je ondersteunt. Dan is daar gemeenschap met de Heere, met Christus, in Wie alle schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn, Hij is je dán nabij.

Bijzonder is, wat er staat in vers 6, als dan Abraham trekt door dat land en aankomt bij die plek Sichem, bij die terebint More, dan staat er: ***“De Kanaänieten waren toen in het land.”*** Direct zie je, als je uit Haran komt en die oude mens achterlaat en in die nieuwe mens gaat staan en je trekt dat hemels Kanaän binnen, dat je direct geconfronteerd wordt met strijd. Mensen waarbij die oude mens leeft, die kennen die strijd niet met de Kanaänieten. Een strijd waar ook Efeze van spreekt, een strijd met de geestelijke boosheden in de lucht, in de hemelse gewesten (Ef. 6:12).

Direct heb je daar te maken met de overste van de macht der lucht. Paulus zegt, dat wij geen strijd hebben met vlees en bloed, maar een strijd tegen de geestelijke boosheden, die wereldbeheersers dezer duisternis. Die positie, waarin je wordt gezet, die is al bezet door anderen, in het geval van Abraham door Kanaänieten, in ons geval, door geestelijke boosheden, dat zijn ook de tegenstanders van God.

We zien nog iets in Abraham's leven, wat toch niet helemaal goed ging, want je leest in vers 4 en 5:

“Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem, Abram nu nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden.”

De opdracht was toch: “Ga uit uw maagschap.” En Lot was Abraham's neef. Dat lezen we in Gen.11, die broer was gestorven en neef Lot ging maar mee. Voortdurend lees je over Lot. Lot speelt een hele rol daar in Kanaän. Voortdurend is Lot op de achtergrond aanwezig. Als je daarover doorleest in Abraham's geschiedenissen, dan ontdek je dat Lot voor Abraham absoluut geen vrede bracht. Er zijn ruzies tussen de herders van Abraham en die van Lot. Die aanwezigheid van Lot, dat bracht Abraham geen vrede en ook geen zegen, alleen maar kopzorgen. Het lijkt wel dat Abraham niet van Lot afkomt en hij voelde zich ook verantwoordelijk voor Lot. Lot is een beeld van de wereldse gelovige, die van twee walletjes probeert te eten. Die uiteindelijk niet meer in tenten woont, maar in Sodom, daar zijn intrek neemt, en zijn tent aan de wilgen hangt. Als hij moet kiezen, dan kiest hij wat voor ogen is.

Als Abraham en Lot als het ware daar zo over het land Kanaän blikken, wat de Heere aan Abraham's nageslacht wil geven, dan kiest Lot het beste van wat Sodom bracht, hij zag daar zijn kudde al grazen. Overal waar je gaat, of je het nou leuk vindt of niet, "Lot" gaat met je mee. Je komt nooit van die wereldse gelovige af. Je voelt je ook nog verantwoordelijk voor ze. Je bidt voor ze en je hoopt ook nog dat ze het goede steeds kiezen, kiezen uit geloof en je geeft af en toe aan, om die goede keus te maken. Abraham was met ontferming bewogen over neef Lot en toch lees je uiteindelijk, dat ook ons dat oordeel over die ander niet toekomt, maar we weten wel één ding, dat God uiteindelijk oordeelt. Voor de wereldse gelovige is het gevaarlijk om te vertoeven in het hemelse Kanaän.

Het is zelfs gevaarlijk voor deze mensen, om met je mee te gaan, om in samenkomsten over de zegeningen en beloften van de hemelse gewesten te horen. Te horen wat de roeping eigenlijk inhoudt en dan toch niet aan die roeping gehoor geven en toch maar van twee walletjes blijven eten. Dat is gevaarlijk, want Kanaän brengt Lot geen voorspoed. Kanaän wordt voor Lot het oordeel en uiteindelijk verloor Lot alles in Kanaän, hij verloor zijn huis in Sodom, hij verloor alles wat hij verzameld had, hij verloor heel zijn positie, die hij had bij burgemeesters en wethouders in de poort van Sodom. Hij verloor alles, hij verloor zijn kudde, hij verloor ook nog zijn vrouw. Aan het eind van Lot's leven woonde hij niet in een huis, maar in een grot.

Als je goed naar Lot kijkt, hoe hij daar vertoefde in die grot, dan zie je dat hij daar alleen is, alleen met zijn twee dochters en dat hij elke dag aan moet zien, tegen zijn eigen zonde, de twee spelende kinderen, die Moab en Amon, dat die dochters zwanger werden in bloedschande bij hun eigen vader verwekt. Dat was de uiteindelijke situatie van neef Lot. Abraham kwam dat oordeel niet toe.

Het is wel een ernstige waarschuwing die daar tot ons komt in dat optrekken in het land Kanaän. Dat is belangrijk, kijk maar in vers 7:

“Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, die hem verschenen was.”

Nu Abraham Ur der Chaldeeën en Haran, achter zich gelaten had en op 75 jarige leeftijd Kanaän introk, verscheen de Heere hem weer. Vele jaren lagen er tussen Ur der Chaldeeën en Kanaän. Die eerste verschijning, die roeping van ***“ga naar het land dat Ik u wijzen zal”*** en die tweede verschijning, daar lagen heel veel jaren tussen.

Heel veel jaren kunnen er in ons leven verloren gaan, dat we ook bemerken, dat de Heere aan ons niet verschijnt en het geloofsleven niet functioneert, dat we stil staan in het geloof. Toch, als we werkelijk uit het geloof gaan leven, dan verschijnt de Heere aan ons!

De Heere beloont dan Abraham's geloof en Abraham gehoorzaamheid. Want Hij zegt niet alleen, ***“Ik roep u, ga naar het land, dat Ik u wijzen zal”***, maar Hij zegt ***“aan uw nageslacht zal Ik dit land geven”***. De Heere leidt ons leven stap voor stap en Hij wacht ook tot wij die geloofsstappen in ons leven nemen, Hij beloont ons dan ook. Het kan vaak jaren duren voor we die geloofsstappen nemen, maar als we die nemen, dan verschijnt de Heere als het ware aan ons opnieuw en hebben we die ervaring die we hadden in de eerste ontmoeting met de Heere Jezus.

De eerste stap die Abraham nu deed in het geloof, was toen hij uit Haran trok, dat hij een scheiding maakte met zijn oude leven, met zijn oude mens.

De tweede stap, die nu in het geloof aan Abraham wordt geopenbaard, is dat hij toe mag treden in de gemeenschap van God. De Heere beloont hem, de Heere zegent hem. Wat doet Abraham, wat is het resultaat daarvan? Hij wordt begenadigd om in gemeenschap met God te komen. Het resultaat is, dat hij daar een altaar bouwt voor de Heere, Die hem verschenen was.

Er was geen altaar voor Abraham in Ur. Voor ons gelovigen is er geen altaar in Ur. Voor Abraham was er ook geen altaar in Haran. We kunnen er wel eentje willen bouwen, maar dat is niet te bouwen. Er is geen altaar in Haran, wat God erkent. Er is maar één altaar te bouwen en dat is boven, dat is in het hemels Kanaän.

Eerst is daar altijd de roeping, daarop volgt de gehoorzaamheid des geloofs en daarop volgt gemeenschap en aanbidding. Vers 8 is heel kenmerkend want daar staat:

“Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Betel, en hij spande zijn tent, met Betel tegen het westen en Ai tegen het oosten, en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de naam des Heren aan.”

Bethel betekent “huis Gods”. Ai is ook heel bijzonder, die naam betekent “puinhoop”, “ruïne”, “nederlaag”. In Ai behaalde Israël later ook zijn nederlaag. Het was nou precies daar, tussen die plaatsen dat Abraham zijn tent spande. Het is een heel kenmerkende omgeving voor de gelovige, die staat aan de ene kant in Kanaän en aan de andere kant staat die tent in “Ai de ruïne”. Aan de ene kant heeft hij daar staan de nieuwe mens, het huis van God. Aan de andere kant de oude mens, de ruïne. Aan de ene kant de overwinning, aan de andere kant de nederlaag.

Vervolgens moet je letten op die twee objecten, die worden genoemd. Je hebt altijd twee objecten bij de gelovige, tussen nederlaag en overwinning, tussen het oude en het nieuwe, namelijk een tent en een altaar in ons leven. Als we leven in die aardse tent, dan is de overwinning daar. Als we aan de andere kant de tent aan de wilgen hangen, net als Lot deed, dan gaan we in de wereld ons huisje bouwen, dan kom je in Sodom terecht. Daar is helemaal geen altaar meer in ons leven, dan is daar Ai, dan is daar de nederlaag.

Toen brak Abraham vandaar op en ging naar het gebergte ten oosten van Bethel en hij spande zijn tent, die stond dus precies tussen Bethel in het westen en Ai tegen het oosten, en hij bouwde daar een altaar voor de Heere en riep de Naam des Heren aan. Een tent en een altaar, twee kenmerken van het leven van een pelgrim.

De tent getuigt van: Ik heb hier geen blijvende stad. Ik richt mijn geloofsoog niet op het hier en nu, maar hetgeen God mij geven zal.

Dat altaar getuigt van de afhankelijkheid van de Heere God en dat je de gemeenschap met God zoekt en dat je de Naam des Heren aanroept.

We mogen hierbij de tekst lezen uit Hebr. 11:9 en 10:

“Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Izaäk en Jakob, die mede-erfgenamen waren van dezelfde belofte; want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is.”

De pelgrim des geloofs kijkt altijd heel anders aan tegen het hier en nu, dan de mens in deze wereld. Hij vindt dat geen enkele stad, geen enkel bouwwerk van de mens, hoe fraai en mooi ook, fundament heeft. Alles wat hij ziet is voor hen tijdelijk, hij richt zich op hetgeen niet gezien kan worden en wat hij bevindt als eeuwig.

In Hebr.11:13 staat:

“In (dat) geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde.”

Is dat ook onze belijdenis, dat we vreemdelingen zijn, bijwoners op deze aarde? Als je er goed over nadenkt en we eerlijk zijn, dan weten we dat Paulus ons zegt dat ons leven en onze hoop en onze erfenis, gevonden wordt, niet op deze aarde, maar aan Gods rechterhand, in de hemelse gewesten in Christus. Belijden wij dat, in de praktijk van ons leven? Bedenken we de dingen die boven zijn? Of bedenken we de dingen op aarde, waarvan we weten dat ze voorbij zullen gaan, en waarvan we weten dat we hier geen blijvende stad hebben. Blijkt uit de praktijk van ons leven, dat het echt voor ons vaststaat, dat wij een burgerschap hebben in de hemelen?

Als je uit dat geloof gaat leven, zo in dat hemels Kanaän, in de hemelse gewesten, dan kan het niet anders dan dat je een vreemdeling bent op aarde. Als je een burger bent van de hemel, dan ben je hier maar een bijwoner. Zodra je hier net als Abraham en al die anderen die hier genoemd worden in Hebr. 11 uit dat geloof gaat leven, als je dat gaat belijden, dan heb je net als Abraham, die twee dingen voor onderweg nodig, een tent en een altaar.

Een tent waarin je laat zien, dat er een bewuste scheiding van je is met de wereld. Dat je je bewust bent: gij geheel anders, gij hebt Christus leren kennen, gij hebt van Hem gehoord en gij zijt in Hem onderwezen. Juist omdat je geheel anders bent en geheel anders denkt en de dingen heel anders beoordeelt, dan maak je geheel andere keuze en woon je in een tent. Abraham was niet in dat land, omdat het tentenleven hem zo aantrok, Hij kwam uit de stad en Abraham zocht ook een stad, maar de steden die in Kanaän te vinden waren, zoals Sodom en

Gomorra, die trokken hem niet aan. Het waren steden zonder enig fundament.

Hij zocht de toekomstige stad. Hij bouwde daar een altaar in zijn leven en hij zocht gemeenschap met God. Hij riep de Naam des Heren aan, daar was hij van afhankelijk, van God. Een altaar en een tent, meer hebben wij niet nodig in ons leven. De Here vond ze bij Lot niet. Altaar en tent, die komen in de Hebrreeën brief bij elkaar in 13:10:

“Wij hebben een altaar, waarvan zij, die de dienst voor de tabernakel verrichten, niet mogen eten. 11 Want van de dieren, waarvan het bloed als zondoffer door de hogepriester in het heiligdom werd gebracht, werd het lichaam buiten de legerplaats verbrand. 12 Daarom heeft ook Jezus, ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden. 13 Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen. 14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.”

Dat is het altaar, dat is een vertoeven buiten de legerplaats, het is wonen in een tent. Dat betekent, wanneer je dat in je leven doet, dat je tot Hem gaat buiten de legerplaats. De Heere Jezus vindt je niet in de stad, vind je niet in de wereld. De Heere vind je buiten de legerplaats, laten we tot Hem uitgaan. De consequentie is dan, Zijn smaadheid dragen. We zijn dan één met Christus, een vreemdeling een bijwoner hier op aarde. We getuigen van ons geloof, we belijden dat en we dragen daarvoor ook Zijn smaadheid. Laat de Heere ons die genade geven, dat we zo samen met al die anderen die belijdenis vasthouden in ons leven, dat we daarvan kunnen getuigen. AMEN